

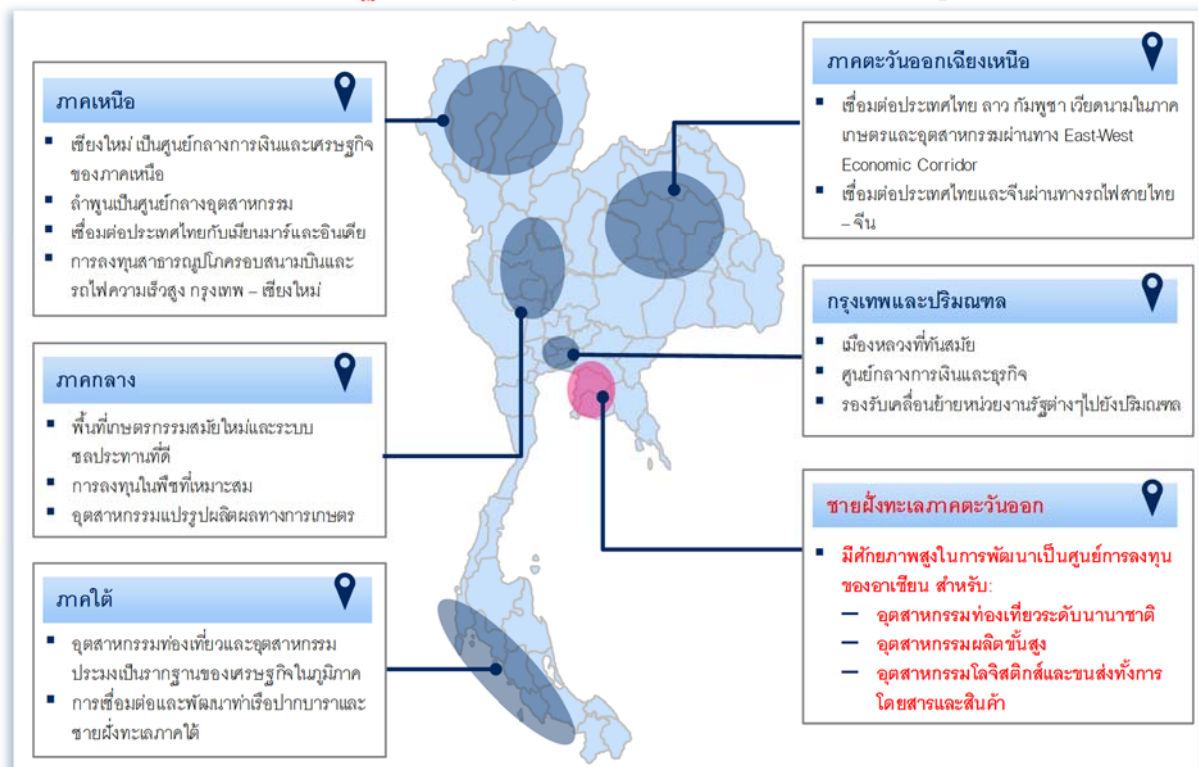
ภาคผนวก ข

ตัวอย่างความเป็นไปได้ของเขตเศรษฐกิจการลงทุนพิเศษของไทย

จากการวิเคราะห์เบื้องต้น ประเทศไทยสามารถจัดตั้งเขตเศรษฐกิจการลงทุนพิเศษได้ในหลายพื้นที่ ตัวอย่างเช่น 6 เขต โดยแต่ละแห่งจะมีการวางแผนการพัฒนาที่สะท้อนถึงความแตกต่างในเชิงภูมิศาสตร์ ลักษณะทางกายภาพ สิ่งแวดล้อม และบริบททางด้านสังคมในหลายมิติ เช่น อาชีพ สังคม วัฒนธรรม รวมไปถึงถึงความต้องการของท้องถิ่นและโอกาสการพัฒนาในมุมมองของนักลงทุน

รูปภาพที่ 1 พื้นที่เขตเศรษฐกิจการลงทุนพิเศษของประเทศไทย

ประเทศไทยอาจมีเขตเศรษฐกิจการลงทุนที่มีศักยภาพอย่างน้อย 6 แห่งในรูปแบบที่แตกต่างกัน

จากรูปภาพที่ ก.1 จะเห็นได้ว่า เขตเศรษฐกิจการลงทุนพิเศษนั้นตั้งอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ กระจายทั่วประเทศและมีศักยภาพในการพัฒนาในลักษณะที่แตกต่างกัน ได้แก่

เขตพื้นที่ 1 กรุงเทพฯและปริมณฑล

ประกอบด้วยเมืองบริวาร 5 แห่ง ได้แก่ สมุทรปราการ นครปฐม อยุธยา นนทบุรีและปทุมธานี ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นเขตพื้นที่เมืองหลวงที่ทันสมัย และยกระดับเป็นศูนย์กลางทางธุรกิจและการเงินของประเทศ ทั้งนี้ยังเป็นโอกาสในการจัดสรรผังเมือง การใช้ประโยชน์ต่างๆ ในเขตกรุงเทพฯให้ดีขึ้น โดยการย้ายหน่วยงานราชการต่างๆ มาพัฒนาเป็นเมืองราชการหรือศูนย์ราชการในเขตปริมณฑลในอนาคต

เขตพื้นที่ 2 ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก

เขตพื้นที่ชายฝั่งตะวันออก (Eastern Seaboard) ที่รู้จักในหมู่นักลงทุนทั่วโลก สามารถยกระดับและต่อยอดจากอุตสาหกรรมปัจจุบันที่ประเทศไทยมีจุดแข็งในภูมิภาค เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ โดยพัฒนาไปสู่อุตสาหกรรมผลิตขั้นสูง (High Tech manufacturing) อุตสาหกรรมท่องเที่ยว สามารถยกระดับให้เป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก เช่น พัทยา อุตสาหกรรมโลจิสติกส์และการขนส่งระหว่างประเทศ ที่สามารถใช้พื้นฐานของท่าเรือแหลมฉบังต่อยอดเป็นศูนย์กลางการขนส่งของภูมิภาค โดยการเชื่อมต่อกับท่าอากาศยานนานาชาติอู่ตะเภา เพื่อรองรับการขนส่งทางอากาศสำหรับผู้โดยสารและสินค้า รวมไปถึงการพัฒนาธุรกิจการบินครบวงจร ในลักษณะของการซ่อมบำรุงอากาศยาน

เขตพื้นที่ 3 ภาคกลาง

ภาคกลางมีศักยภาพในการพัฒนาไปสู่เมืองเกษตรกรรมสมัยใหม่ โดยใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการเกษตรขั้นสูง เพื่อสร้างผลผลิตและรายได้ที่ยั่งยืนแก่เกษตรกร ในการจัดทำเขตเศรษฐกิจการลงทุนพิเศษเพื่อการเกษตรสมัยใหม่ จำเป็นต้องมีการลงทุนในระบบชลประทานต่าง ๆ การจัดทำโซนนิ่งของการปลูกพืช การวางแผนการเพาะปลูกให้สัมพันธ์กับความต้องการของตลาด การส่งเสริมให้มีการเพาะปลูกพืชที่มีรายได้สูง และการลงทุนในอุตสาหกรรมแปรรูปทางการเกษตรต่างๆเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้า

เขตพื้นที่ 4 ภาคเหนือ

ภาคเหนือเป็นจุดที่ตั้งทางยุทธศาสตร์การค้าที่สำคัญในการเชื่อมต่อผ่านทางเชียงใหม่และแม่ฮ่องสอนกับเมียนมาร์และอินเดีย ซึ่งมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงในอนาคต โดยสามารถกำหนดให้เชียงใหม่เป็นศูนย์กลางของภูมิภาคและเป็นศูนย์กลางทางการค้าและการเงิน ในขณะที่ลำพูนสามารถพัฒนาต่อยอดให้เป็นเขตอุตสาหกรรมของภาค นอกจากนี้ ยังสามารถพัฒนากลุ่มจังหวัดท่องเที่ยวอื่น ๆ เช่น ลำปาง แพร่ น่าน ให้เป็นเมืองวัฒนธรรม อีกด้วย

ทั้งนี้ โครงสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน เช่น การพัฒนาสนามบินเชียงใหม่ การลงทุนพัฒนาระบบรถไฟความเร็วสูง จำเป็นต้องเกิดขึ้นเพื่อเชื่อมโยงการเดินทางของสินค้าและประชาชนจากหลายภูมิภาคสู่พื้นที่ภาคเหนือได้อย่างสะดวก

เขตพื้นที่ 5 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นประตูการค้าของไทย โดยมีศักยภาพพัฒนาอุตสาหกรรมการเกษตรและการผลิตสำหรับด้านโลจิสติกส์และการขนส่งระหว่างประเทศ เพราะเป็นพื้นที่เชื่อมโยงกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและเวียดนาม ผ่านระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตกด้านบน และมีรถไฟไทย-จีน จากหนองคายถึงนครราชสีมา เป็นทางเชื่อมโยงสู่เศรษฐกิจจีน นอกจากนี้ ยังมีระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตกด้านล่าง เชื่อมเข้าสู่กัมพูชาและเวียดนามตอนล่าง

เขตพื้นที่ 6 ภาคใต้

เขตเศรษฐกิจการลงทุนพิเศษสามารถส่งเสริมอุตสาหกรรมหลักต่างๆ ของภาคใต้ เช่น อุตสาหกรรมประมงและแปรรูป อุตสาหกรรมท่องเที่ยวทางทะเล โดยจะก่อให้เกิดการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มเติมสำหรับการเชื่อมต่อให้เกิดการค้าการลงทุน เช่น การลงทุนท่าเรือปากบารา เพื่อลดระยะเวลาขนส่งสินค้าระหว่างฝั่งอันดามันและอ่าวไทย ซึ่งจะก่อให้เกิดอุตสาหกรรมต่าง ๆ เพิ่มขึ้นตามมาตลอดโครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลภาคใต้

อย่างไรก็ตาม 6 เขตข้างต้นเป็นเพียงตัวอย่างที่อาจเป็นไปได้ การกำหนดเขตเศรษฐกิจพิเศษจำเป็นต้องมีการศึกษาถึงศักยภาพและความจำเป็นโดยรอบคอบซึ่งอาจได้พื้นที่ที่แตกต่างไปจากตัวอย่างข้าง